

Miron Țic

Poezia mea

*Eu scriu despre lume
Și lumea mă primește în casa ei
Poarta a rămas deschisă
Și eu te visez tot acolo
Unde te-ai adăpostit
Te văd cu trupul de copil
Și îți sărut obrazii
Te mângâi cu mâinile mele calde
Apoi, te zăresc priuvindu-te-n oglindă
Te rog ,să nu mergi prea departe
Cu coronița pe cap
Poate ți-o va lua vântul
Și o va duce în pustiu
Poezia mea e prea adevărată
Pentru a nu lipsi din această carte*

Cuvintele

*Cuvintele mă trezesc din somn
Le simt și le scutur
Ca pe niște frunze.
A venit iarna
Și eu spun adevărul
Despre ce presimțiri am
In legătură cu frica mea
De-a intra în apa râului
Dacă exist
E semn că m-am născut
Și mă apropii de pereții castelului
Tu îmi spui cum pot ajunge
Pe malul ostrovului
Câinele meu mă urmărește
Până în dealul Progradiei.*

Sânge sau lacrimi

*Cât suntem de aproape
Atât suntem și de departe
Nicăieri, singuri
Urma umbrei intră în noapte*

*Și doar o singură lumină
Răsare din sânii tăi
Buzele mele se aprind
Și nu mai știu ce se petrece în noi
Ce se infiripă sub piele
Sânge sau lacrimi.*

Unde toate se nasc din toate

*Ce oare nu ne mai trebuie
Și nici nu mai folosim
Ce să aruncăm
Din tot ce ne este de prisos
In valurile mării ?
Pe cine ne putem sprijini
Pe cei veșnic plecați
Să găsească poarta deschisă a raiului.
Intre iubire și trădare
Drumul de lumină al frunzei
Invadat de o grea tăcere
Alerg după umbra ta
Care a ajuns așa de sus
Unde toate se nasc din toate.*

Tristețile vremii

*Port timpul în priviri
Simt pârguirea cuvintelor
Precum fructele în ramul toamnei.
In preajma mea
Tainele unei dimineți intrate pe uliță
Alerg pe întinsul țarinei
și văd cum dispar anii mei
Amintindu-mi de vremea
Când aram pământul în lung și-n lat
Cu tristețile vremii de atunci
Stau acum de vorbă cu o pasăre
Și mă cutremur de cum intru în vară
Fără să-mi dau seama
Că soarele-mi este cel mai bun prieten.*

De o vreme

*Așteptarea venirii zăpezilor
Mă întristează.
Caut poveștile de altădată ale bunicii
Poate la noapte voi visa
Cum ninge în antichitate
Ninsorile nu se vor mai grăbi să plece
Vor sta aproape de noi
Pe dealuri cu mieii albi
In sânul treaz al primăverii.*

Constatare

*Mă spăl pe față
Cu liniștea clipelor din jur
Și-mi dau seama
De dorința ta
De a te smulge din celălalt chip al durerii
Iți acord libertatea din instinct
Te eliberez de extazul
Ce stăruie în necunoscutul tău
Iți doresc întoarcerea spre lume
Insoțită de spiritul de lumină
și de sângele neuitat
Ce arede fără să doară
Ai prețuirea mea
Din noaptea albastră
Când te-am adus în casa sfântă
Ai intrat în picioare
și ai rămas în genuchi
In fața icoanei.*

Povestea ierbii de acasă

*Ce poate fi trecutul meu
Ce reprezintă el pentru mine?
Tristeți și câteva bucurii
Mijesc în colțul gurii
Eu, m-am născut mai târziu decât trebuia
Așa este scris în carte
Venind pe lume
Intr-o zi de primăvară
Când pomii m-au bătut cu crengile
Impodobite de flori
De aici,*

*Am pornit pe drumul meu
Intortochiat,
De unde
Imi vād sufletul mereu verde
Ca povestea ierbii de acasă.*